

פתחת ידיה. על מאמרה נוסעים ועל
מאמרה חונים. בזמן שהיא נוסעת,
כלם נוסעים, משום שכלם אחוזים
בה.

ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש
ברוך הוא להעביר את אוכלוסי
פרעה למטה, העביר בתחלה את
אותו פח שלהם כמו שהקמנו. מה
עשה? העביר וסלק אותו מקום
קדוש עליון שהיה מנהיג את כל
אותן המרפבות. פיון שזה הסתלק,
כל המחנות הללו לא יכלו
להתנהג. וכיון שלא יכלו, העביר
משלטונו אותו הממנה של מצרים
והעביר באש דולקת, ואז השליט
של המצרים הניזן, ועל זה אנוסה
מפני ישראל. מה הטעם? משום
שראו את הממנה של מצרים נשרף
באש.

רבי יצחק אמר, בשעה שקרבו
ישראל לים, קרא הקדוש ברוך הוא
לממנה הגדול שעל הים ואמר לו:
בשעה שעשיתי את העולם, מניתי
אותך על הים, ותנאי יש לי על הים
- שיקרע את מימיו מלפני בני,
הגיע הזמן עכשו שיעברו בני בתוך
הים. מה פתוב אחר כך? וישב הים
לפנות בקר לאיתנו. מה זה
לאיתנו? לתנאו שהיה לו עם
הקדוש ברוך הוא כשברא את
העולם.

והיו ישראל חונים על הים, והיו
ישראל רואים את גלי הים עולים
ויורדים. הרימו עיניהם, וראו את
פרעה והאוכלוסים שלו, ופחדו
וצעקו, והרי נתבאר. הים ראה -
מה ראה הים? הוא ראה את ארונו
של יוסף, וברח מלפניו. מה
הטעם? ומשום שכתוב (בראשית לט)

וינס ויצא החוצה, ועל זה הים ראה

גדול. וחיזתא קדישא עליה, וכלהו
אוכלוסין ומשריין, פלהו נטלין תחות ידה,
על מימרה נטלין, ועל מימרה שראן. בעדנא
דהיא נטלא, פלהו נטילין, בגין דכלהו
אחידן בה. (אמר ר' יצחק).

והא חזי, בשעתא דבעי קדשא בריך הוא,
לאעברא לאוכלוסין דפרעה לתתא,
אעבר בקדמיתא לההוא חילא דלהון, כמה
דאוקימנא. מה עבד. אעבר וסליק ההוא
אתר קדישא עלאה, דהיה מדבר (פי' מנהיג) לכל
אינון רתיכין, פיון דהאי אסתליק, הנהו
כלהו משריין לא יכילו לדברא, פיון דאינון
לא יכילו, ההוא ממנא דמצראי אעברו ליה
משולטניה, ואעבר בנורא דדליק, וכדין
שלטנותא דמצראי אתעדני. ועל דא, אנוסה
מפני ישראל. מאי טעמא, בגין דחמו ממנא
דמצרים אתוקד בנורא.

רבי יצחק אמר, בשעתא דקריבו ישראל
לימא, קרא קדשא בריך הוא לממנא
רבבא דעל ימא, אמר ליה, בשעתא
דעבדית אנא עלמא, מניתי לך על ימא,
ותנאי אית לי על ימא, די יבזע מימוי מקמי
בני. השתא מטא עדנא, דיעברון בני בגו
ימא. לבתר מה כתיב, וישב הים לפנות בקר
לאיתנו. מאי לאיתנו, לתנאו דהיה ליה
בקודשא בריך הוא כד ברא עלמא.

והווי ישראל שראן על ימא, והווי ישראל
חמאן, גלגלי ימא סלקין ונחתין, זקפו
עיניהו, וחמו לפרעה ולאוכלוסין דיליה,
דחילו וצעקו. והא אתמר. הים ראה, מה
חמא ימא. ארונא דיוסף קא חמא, וערק
מקמיה. מאי טעמא, (בגין) דכתיב, (בראשית לט)

וינס ויצא החוצה. ועל דא הים